

POSTANOWIENIE

14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 14 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.
z udziałem J. K.
o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach
z 16 września 2022 r., X Ga 94/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca P. sp. z o.o. w K. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach z 16 września 2022 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego postanowienia, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, a nadto, z uwagi na to, że w toku

postępowania apelacyjnego nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na ustalenie, jaki przepis bądź przepisy zostały zdaniem skarżącego naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi. W części skargi poświęconej uzasadnieniu tego wniosku nie został przytoczony, ani nawet wskazany, żaden przepis prawa (k. 13-14 skargi kasacyjnej). Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wyklucza ocenę, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Ponadto zasadnicza część argumentacji we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza do zakwestionowania oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych (k. 14 skargi). Zawarty zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość orzeczenia sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Co więcej, we wniosku o przyjęcie skargi skarżący odwołuje się jedynie do naruszenia „przepisów postępowania”. Oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów postępowania nie pozwala na uznanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skargę kasacyjną można bowiem oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, który ocenia się przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy (zob. postanowienia SN: z 16 kwietnia 2019 r., I PK 115/18; z 21 grudnia 2021 r., IV CSK 615/21; z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3676/22). Oczywista zasadność skargi determinuje więc konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia, wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego. Zatem oparcie argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko na naruszeniu przepisów postępowania – w przypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy – jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.